

عیوضا کاوه

علیرضا کاوه معتقد است کتاب «۷ گونه سینما» می‌تواند راهنمای خوبی برای فیلم‌سازان جوانی باشد که مایل هستند فیلم‌هایی بسازند که خود را از سایه قبلی‌ها در هنر رها کنند.

به گزارش هنر آنلان، علیرضا کاوه پژوهشگر، نویسنده، بازیگر و کارگردان سینما است، او مولف کتاب‌های «گونه سینمایی» با زیرعنوان لحن و نظام ارزشی، «چنین سیاه آنهای» تحلیل و بررسی سینمایی نوار، «تقسیم‌بندی سینمایی» با زیرعنوان گونه، سبک، قالب، سنت و بیننده و کتاب «بیننده فیلم» محسوب می‌شود. کتاب «۷ گونه سینما» تازه‌ترین اثر اوست که امسال از سوی انتشارات روزنه‌کار نشر یافت. با کاوه درباره این کتاب گفت‌وگویی داشتیم که ماحصل آن را می‌خوانید.

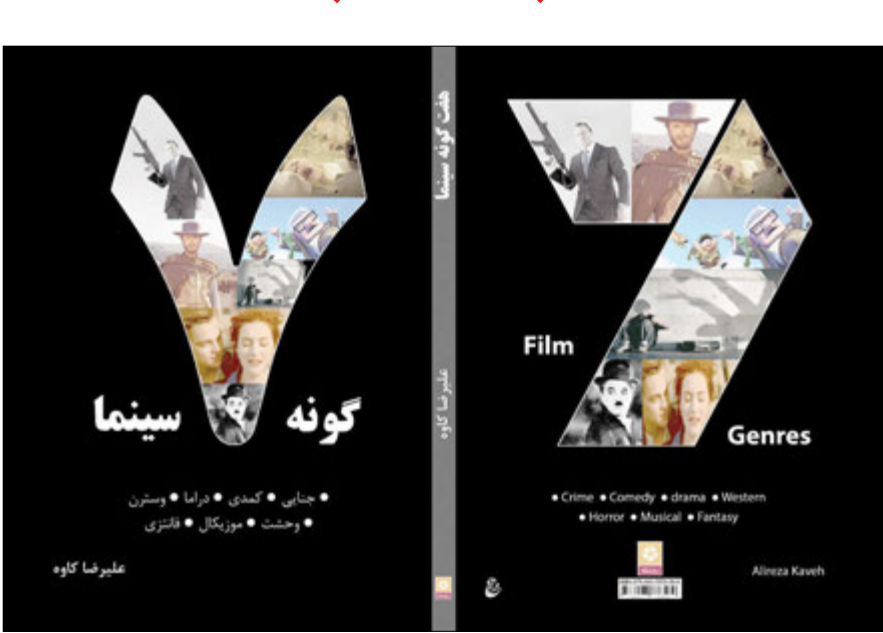
در سال‌های گذشته چند کتاب در مورد ژانر و گونه سینمایی به فارسی ترجمه و منتشر شده است. این نشانه اهمیتی است که در جامعه سینمایی بیش از پیش احساس می‌شود. تمرکز شما بر این موضوع قابل درک است، اما پرسش نخست من این است که چه تفاوتی بین این متون و دیگر آثار است؟

«لحن»؛ معیار اصلی بررسی من در این کتاب و آثار قبلی‌ام «لحن» است. بررسی‌های دیگری که در مورد گونه در فارسی موجود هستند این تقسیم‌بندی سینمایی را با معیارهای مختلفی محور بررسی‌شان قرار داده‌اند. برخی بر رخ روند «ناریکی» یک ژانر سینمایی تمرکز کرده‌اند، برخی «موضوع» را در تکوین یک گونه اهمیت داده‌اند، برخی به «چرخه‌های» تولیدی و صنعتی محوریت داده‌اند، گروهی معتقدند که «معنا» معیار اصلی است و برخی «ساختار». آریا می‌توان معیاری به نام لحن را فارغ از مناسبات نظریه‌پردازی سینمایی به‌سادگی توضیح داد؟ چون معیارهای دیگری که نام بردید واضح‌تر به‌نظر می‌رسند. درست گفتید این کتابی درباره نظریه‌پردازی در سینماست، یعنی در کنار مباحثی از سینما که برای خوانندگان شیرین است بحث‌هایی در مورد تعیین موجودیتی به‌نام سینما یافتنی است. در کنار هستی‌شناسی و انسان‌شناسی. لحن برآمده از دریافت انسانی است. در این کتاب ادعا شده که لحن سینمایی چیزی شبیه لحن در موسیقی است. اگر شما برای مراسم سوگوری از موسیقی استفاده می‌کنید و یا خود را برای شرکت در آن مراسم آماده می‌کنید و به‌محض ورود موسیقی را می‌شنوید تصور از مراسم عزا در شما ایجاد می‌شود این حاصل لحنی است که از آن موسیقی می‌شناسید و از آن توقع دارید. همین مورد در مورد مراسم سرور و جشن هم هست، برای

علیرضا کاوه از کتاب «۷ گونه سینما» می‌گوید

تمرکز بر ژانر سینمایی

فاطمه‌سادات عبادی

مراسم حماسی و غرورآفرین هم یک لحن می‌شناسید و موسیقی آن، شما را دربرمی‌گیرد. در این کتاب ادعا شده که در سینما هم لحن‌ها را می‌توان دسته‌بندی کرد. این دسته‌بندی همان گونه‌ها هستند. یعنی لحن شاد، خشن، جنایی، عاشقانه و… بخشی از لحن‌های سینما هستند.

با این توضیح شما به‌نظر می‌رسد لحن به شکلی با دیدن انسان نسبت دارد. درست است؟

بله. لحن‌ها سازوکاری از دریافت ما برای گذر زمان هستند. به این معنی که زمان در همه موارد و برای همه ما به یکسان نمی‌گذرند. وقتی لحن شادی را انتخاب می‌کنید خود را در یک ضرب‌آهنگ گذر متنی قرار می‌دهید. این مشابه زمانی نیست که لحن وحشت را انتخاب می‌کنید. در واقع لحن‌ها به‌درب‌رگیری اثر هنری اشاره دارند. چه لحنی و چگونه ما را خطاب قرار می‌دهد؟ اگر این بیان را بپذیریم متوجه می‌شویم که این بحثی پدیدارشناسانه هم هست. **آقای کاوه، شما در جلد نخست «۷ گونه سینما» از مجموعه چهار جلدی، به هفت ژانر سینمایی جنایی، کمدی، دراما، وسترن، فانتزی، وحشت و موزیکال پرداخته‌اید. این دسته‌بندی بر چه اساسی صورت گرفته است و درباره اولویت‌بندی آن توضیح دهید؟**

به نکته مهمی اشاره کردید، اولویت‌بندی این چیزی هست که در این کتاب مهم تلقی شده. یعنی در کتاب قبلی من، «گونه سینمایی» لحن و نظام ارزشی، ابتدا به اختصار

بود که چرا باید دوست داشتن سینما را محدود به اسامی بزرگ و موضوعات دیگر رشته‌ها و هنرها کرد؟ چرا باید

زمانی که از فیلمی صحبت می‌کنیم اشاره به فلسفه یا ادبیات یا شخص مهمی در آن داشته باشیم؟ آیا نمی‌توان به‌سراغ ماهیت سینما رفت؟ آیا چیزی هست که در کنار این «مهم‌ها» توضیحی از سینما ارائه کند که مختص خودش باشد؟ شروع کردم و پاسخ در نظریه گونه و ژانر بود که امروز پیش روی شمامست و برگزیدن آن بر عهده خواننده که داور اصلی است.

تحقیق و پژوهش این مجموعه چقدر طول کشیده و از چه منابعی بهره برده‌اید؟

در حدود سی سال است که بر این موضوع تمرکز کرده‌ام. نخستین مقاله من در مورد گونه سینمایی در سال ۱۳۷۱ منتشر شد. اما نوشتن این کتاب را در سال ۱۳۸۲ شروع کردم. با این‌حال تا رسیدن به شکلی که برایم مطلوب باشد زمان بردن و الا این‌جا هستیم. موضوع ژانر در دنیا هم از دهه ۱۹۷۰ میلادی مهم‌تر دیده شد و از دهه نود یعنی همان ۷۰ خورشیدی محور قرار گرفت. ولی به‌مرور همه بحث‌ها را نه تنها در سینما که در بسیاری از شاخه‌ها بلعید، به‌ویژه با ظهور شبکه‌های اجتماعی و گوشی‌های هوشمند که بینندگان آنان حوصله اندکی دارند و تنها چند دقیقه یا چند ثانیه یا یک صحنه کوتاه از فیلمی را نگاه می‌کنند، این بیشتر روشن شد که بینندگان مشتاق لحن‌ها هستند، یعنی خود شما امروز در بین تکه تصویرهای متحرکی که دیده‌اید، به‌احتمال یک صحنه کمدی دیده‌اید، با فانتزی بوده، با موزیکال و حتی خود را در گروه‌هایی در این شبکه‌ها قرار می‌دهید که چنین لحن‌هایی را برای شما یادآوری یا تولید کنند. تازه این جمعیت روزافزون گونه سینمایی را به‌عنوان یک نیاز هر روزه یادآوری نمی‌کنند؟

از کارهای دیگری که در دست چاپ و نشر دارید بگویید؟

مشغول نگارش جلد دوم کتاب «۷ گونه سینما» هستم که رو به پایان است. کار دیگر کتابی است در مورد گونه «موزیکال». اگر این متون امسال به پایان برسند بر فیلم‌نامه فیلمی که در سال بعد خواهم ساخت متمرکز خواهم شد.

سخن پایانی؟

این کتاب هر چند گفته شد که در نظریه در یافت گونه‌ها را بررسی کرده است اما جنبه اثرائت‌زعی هم دارد و می‌تواند راهنمای خوبی برای فیلم‌سازان جوانی باشد که مایل هستند فیلم‌هایی بسازند و خود را از سایه قبلی‌ها در هنر رها کنند.

بازیابی نسخه اصلی شاهکار ۳۷۹ سال پیش رامبرانت با هوش مصنوعی

۳۰۰ سال پس از بریدن بخش‌هایی از هر چهار طرف «نگهبان شب» رامبرانت برای وارد کردن آن به سالن اصلی شهرداری آمستردام، نسخه کامل شاهکار سال ۱۶۴۲ استاد نقاش هلندی به کمک هوش مصنوعی بازتولید شد.
به گزارش هنر آنلاین، «نگهبان شب» که در موزه ملی آمستردام نگهداری می‌شود، یک نقاشی غول‌پیکر است در اندازه‌های ۳۴۳ در ۴۳۷ سانتیمتر. حدود ۳۰۰ سال پیش یعنی در ۱۷۱۵ وقتی قرار شد این تابلو وارد ساختمان شهرداری آمستردام شود، تنها راهکاری که به ذهن مسئولان آن زمان پایتخت هلند رسید، بریدن بخش‌هایی از چهار طرف نقاشی بود. به این ترتیب، ۶۰ سانتیمتر از سمت چپ «نگهبان شب» بریده شد و سهم سمت چپ تنها ۷ سانتیمتر بود. ۲۲ سانت از بالا و ۱۲ سانت از پایین این شاهکار رامبرانت هم به رفت فقا تا از چارچوب در وارد ساختمان و تالار مرکزی شهرداری آمستردام شود. حالا ۳۰۶ سال پس از این شیرین کاری و ۳۷۹ سال پس از کشیده شدن نسخه اصلی نقاشی، کارشناسان توانستند به لطف هوش مصنوعی، بخش‌های ناپدیدشده را بازسازی و رنگ‌های اصلی آن را پیدا کنند.

تصویری که به باری هوش مصنوعی به دست

پایان جشنواره کن با یک کمدی جاسوسی فرانسوی به شیوه جیمز باند

و داستان آن درباره یک جاسوس فرانسوی است که در دوران جنگ سرد با جاسوس‌های شوروی مبارزه می‌کند. ماجرا ۱۴ سال پس از «گمشده در ریو» می‌گذرد؛ جایی که مامور آ.اس.اس ۱۱۷ در کنیا با یک مامور جوان آشنا می‌شود و سراغ ماموریتی تازه می‌رود. «قاهره، اشیانه جاسوس‌ها» نخستین فیلم این مجموعه است. سازمان‌دهندگان و مدیران جشنواره کن با انتخاب یک فیلم پرتماشاگر و محبوب برای مراسم اختتامیه می‌خواهند به سنت سال‌های پیش خود در جلب نظر تماشاگران بازگردند؛ زمانی که با «ای‌تی» استیون اسپیلبرگ در ۱۹۸۲ و «تلما و لوییز» ریدلی اسکات در ۱۹۹۱ رویدادهایی بزرگ و تماشاگرپسند رقم می‌زدند. حالا نوبت «از آفریقا با عشق» است که فرانسوی‌های عشق سینما را در زمانه کرونا سیراب کند. برنامه شرکت پیش‌گومون اکران عمومی «ا.اس.اس ۱۱۷: از آفریقا با عشق» در ماه فوریه ۲۰۲۱ بود اما به دلیل شیوع کرونا و بسته بودن سینماها، بخش این فیلم به نخستین هفته ماه بازی کردن در یکی از نقش‌های اصلی، روی صندلی کارگردانی هم نتمشسته است. او در ۲۰۱۹ با «دوران زیبا» حضوری موفق در کن داشت. مجموعه «ا.اس.اس ۱۱۷» نوعی شوخی با مجموعه «جیمز باند» به شیوه «پلنگ صوری» است

هفتاد و چهارمین جشنواره فیلم کن روز ۱۷ جولای با نخستین نمایش جهانی «ا.اس.اس ۱۱۷: از آفریقا با عشق» که نسخه شوخی و فرانسوی مجموعه سینمایی جیمز باند است، به پایان می‌رسد. به گزارش هنر آنلاین، ژان دوواردن (ستاره فرانسوی برنده اسکار «ارتیست»، نیکلا پیدوس و پیر نینی بازیگران اصلی سومین فیلم از مجموعه جاسوسی «ا.اس.اس ۱۱۷» هستند. دو فیلم پیشین را میشل آزاناتویسیوس در سال‌های ۲۰۰۶ و ۲۰۰۹ ساخته بود که فیلم برنده اسکار «ارتیست» را در کارنامه دارد اما در «از آفریقا با عشق» پیدوس جز بازی کردن در یکی از نقش‌های اصلی، روی صندلی کارگردانی هم نتمشسته است. او در ۲۰۱۹ با «دوران زیبا» حضوری موفق در کن داشت. مجموعه «ا.اس.اس ۱۱۷» نوعی شوخی با مجموعه «جیمز باند» به شیوه «پلنگ صوری» است

اخبار کوتاه

یک تغییر در ترکیب بازیگران «اسطرباب»

میثم غنی‌زاده که در اجراهای گذشته با گروه اجرایی نمایش «اسطرباب» همراه بود، به جمع بازیگران این نمایش بازگشت. به گزارش ایسنا به نقل

از مشاور رسانه‌های گروه، اجراهای نمایش «اسطرباب» در حالی از روز پنجشنبه سوم تیرماه در تماشاخانه ایرانشهر آغاز شد که گروه بازیگران شاهد یک تغییر بود. براین اساس «میثم غنی‌زاده» که پیش از این در اجراهای مرکز تئاتر مولوی در نمایش به ایفای نقش پرداخت، بار دیگر به جمع بازیگران بازگشت. این نمایش، ماجرای خانواده‌ای درگیر بر سر میراث خانوادگی را روایت می‌کند. عمومی جمع قرار بوده بمیرد و نباشد اما هست و همین وضعیت بر روابط شخصیت‌ها تاثیر گذاشت و سرنوشت همه را تغییر می‌دهد. گروه اجرایی این نمایش از این قرار هستند:نویسنده، طراح و کارگردان، صدرا صباحی؛ تهیه‌کننده، یاسمن اسمعیل‌زادگان؛ دراماتورژ، صبا نجاتی. گروه بازیگران: مهدی سقا، میثم غنی‌زاده، مژده قربانی، زهرا پهروزمنش و الناز اسمعیل‌زادگان. بر اساس طرحی از علی نرگس نژاد.

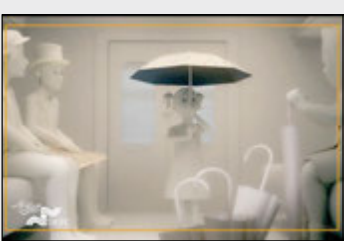
دیگر عوامل نمایش عبارتند از آهنگساز، ترانه‌سرا و خواننده، وناد خانفی؛ هویت بصری، سینا سردمدی؛ گروه عکاسی، اردلان آشناکر، غزل اسدزاده رج؛ طراح نور، حسن محمدی قربانی؛ طراح لباس و منشی صحنه، ارغوان مروتی؛ دستیار اول و برنامه‌ریز، پیام رضوانی؛ گروه کارگردانی، جلیل محمودی، یوسف محمودی؛ تبلیغات، ایران تئاتر رسانه مستقل هنر؛ مشاور امور رسانه، بابک احمدی.

تاملی در «قانون» ابن سینا

نشست «تاملی در قانون ابن سینا» با سخنرانی نجفعلی حبیبی به صورت مجازی برگزار می‌شود. به گزارش ایسنا، هجدهمین و نوزدهمین نشست از مجموعه درس‌گفتارهایی درباره بوعلی سینا در روزهای چهارشنبه ۱۶ و تیر ساعت از ۱۱ صبح به این موضوع اختصاص دارد که به صورت مجازی بخش خواهد شد. در جلسه اول به کتاب اول قانون و در جلسه دوم به کتاب دوم قانون پرداخته می‌شود. در خبر برگزاری این

نشست آمده است: کتاب «قانون» یکی از کتاب‌های ابن سینا در زمینه پزشکی است که نزدیک به ۷۰۰ سال در مراکز علمی اروپا تدریس می‌شد و پس از کتاب مقدس، دومین کتابی که در اروپا به چاپ رسید، کتاب قانون ابوعلی سینا بود. حتی در دوران کنونی نیز به عنوان بخش مهمی از طب کهن در مهم‌ترین مراکز و دانشگاه‌های جهان تدریس می‌شود. اصل کتاب به زبان عربی نوشته شده است که چندصد سال به عربی تدریس می‌شد و سرانجام عبدالرحمن شرفکندی (هه ژار) آن را به زبان فارسی ترجمه و منتشر کرد. در سال‌های اخیر نیز دکتر نجفعلی حبیبی پژوهشگر فلسفه اسلامی قلم به تصحیح این کتاب برداشته که تاکنون کتاب اول و دوم قانون به همت انتشارات بنیاد ابوعلی سینا انتشار یافته است. کتاب اول در باب کلیات طب است و کتاب دوم قانون وارد بحث‌های تخصصی طب می‌شود و به داروهای مفرده و گیاهی می‌پردازد. علاقه‌مندان می‌توانند این برنامه را از اینستاگرام مرکز فرهنگی شهرکتاب به نشانی ketabofarhang.گلگرام این مرکز به نشانی bookcitycc و صفحه این مرکز در سایت آپارات پیگیری کنند.

جایزه جشنواره روسی به «ستارگان زیر باران»

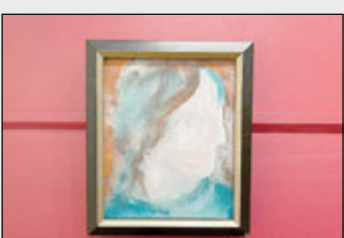

«ستارگان زیر باران»

ساخته سارا نامجو موفق به دریافت بهترین جایزه بخش انیمیشن در بخش مسابقه رسمی یازدهمین دوره جشنواره کودک و نوجوان «نوری به دنیا» در کنسور روسیه شد. به گزارش ایسنا،

جشنواره کودک و نوجوان «نوری به دنیا» با هدف ارتقا سطح آموزشی، هنری و معنوی جوانان اواخر اردیبهشت ماه در شهر ریپینسک کنسور روسیه برگزار شد و «ستارگان زیر باران» در این جشنواره موفق به دریافت جایزه بخش انیمیشن شد. این انیمیشن محصول مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی است و داستان آن درباره معجزه‌های کوچکی است که دشواری‌های زندگی را قابل تحمل می‌کنند. «من ایرانی‌ام» به کارگردانی علیرضا کاپولیان‌راد دیگر تولید مرکز گسترش هم در بخش مسابقه این جشنواره حضور داشت. از جشنواره «نوری به دنیا» به ۲۷۵ امین سال تولد فرامنده دریایی روسیه، دریاسالار اوشاکوف تقدیم شد. در خلاصه داستان «ستارگان زیر باران» آمده است: «روزی بارانی مسافران یک قطار شاهد سوار شدن پسرکی به قطار هستند. پسرک با معجزه‌های کوچکش نور را در دنیای آنها برمی گرداند.» عوامل تولید انیمیشن «ستارگان زیر باران» عبارتند از نویسنده و کارگردان: سارا نامجو، انیماتور: سینا امیری، فرزانة حقیقت، جلوه‌های ویژه: امیر صفاییان، طراحی صدا و صدا گذاری:علیرضا علویان، موسیقی: میلاد موحدی.

نقاشی ۴ دلاری را هزاران دلار خریدند!

یک تابلو نقاشی که توسط

«دیوید بویی» خواننده مشهور خلق شده است و اخیرا پس از خریداری به قیمتی ناچیز، کشف شده بود، در یک حراجی ده‌ها هزار دلار فروخته شد. به گزارش ایسنا

و به نقل از خبرگزاری فرانسه،

یکی از آثار هنری «دیوید بویی» خواننده مشهور بریتانیایی که اخیرا پس از آنکه از یک فروشگاه کانادایی به قیمت ناچیزی خریداری و کشف شد، روز جمعه در یک حراجی واقع در تورنتو حدود ۹۰هزار دلار به یک مجموعه‌دار آمریکایی فروخته شد. فردی که این نقاشی را به فروش گذاشت یک مجموعه‌دار هنری نیست و تابستان سال گذشته این نقاشی را در کانادا به قیمت ۴ دلار خریداری کرده بود. در آن زمان خریدار پس از مشاهده نام این خواننده، اثر را برای تایید اصالت به کارشناسان هنری معرفی کرد و در نهایت این نقاشی به عنوان یکی از آثار «بویی» شناسایی شد. پیش از این کارشناسان قیمت تقریبی این تابلو نقاشی را بین ۷هزار تا ۱۰هزار دلار برآورد کرده بودند. به گفته مدیر حراجی که این نقاشی در آن به فروش رسید این اثر یکی از مجموعه پرتره‌هایی است که «بویی» از خود، دوستانش و سایر افراد در فاصله ۱۹۹۵ تا ۱۹۹۷ خلق کرده بود. این نقاشی از ۲۴ در ۲۰ سانتی‌متری که چهره مبهم که موهای آبی و قرمز دارد پیش از این در سال ۲۰۰۱ در یک ویسایت به فروش رسیده بود. «بویی» در مدرسه هنر شرکت کرده بود و صدها اثر هنری در طول زندگی خود جمع‌آوری کرد که پس از درگذشت او میلیون‌ها دلار به فروش رسیدند، اما آثار هنری که خود او خلق کرده بود به ندرت به فروش گذاشته می‌شوند.

انتشار «مرئی‌های برای رویای آمریکایی» نوام چامسکی

کتاب «مرئی‌های برای رویای آمریکایی» اثر نوام چامسکی با ترجمه محمد نصیری منتشر شد. به گزارش ایسنا، این کتاب در ۱۹۸ صفحه و دو نسخه الکترونیکی و کاغذی به همت نشر صاد منتشر شده است.

در معرفی ناشر از این کتاب آمده است: «نوام چامسکی یکی از تندترین منتقدان نظام سرمایه‌داری نئولیبرال – و البته هر نظام متمرکز دیگر – است.» این جمله تبدیل به یک گزاره کلاسیک و کلیشه‌ای شده است که خواننده عادی را بیشتر سردرگم می‌کند. مسئله اصلی این است: نظام سرمایه‌داری نئولیبرال چیست؟ انتقادهای چامسکی از این نظام با انتقادهای دیگران چه تفاوتی دارد؟ اصلا فرق سرمایه‌داری نئولیبرال با سرمایه‌داری غیرنئولیبرال چیست؟ «مرئی‌های برای رویای آمریکایی» دقیقا پاسخ به این پرسش‌هاست.

«هرگ ویوک اوچی» نوشته «آکواک امزی» به رقیابت پرداخت. جایزه سه‌هزار پوندی «جورج اورول» که در سال ۱۹۹۳ راه‌اندازی شده، سالانه به نویسندگانی تعلق می‌گیرد که با آثارشان به آرمان‌های «جورج اورول» نزدیک‌ترند و آن تبدیل کردن ادبیات سیاسی به اثری هنری است. جایزه سه‌هزار پوندی اثر سبک‌ساز «اورول» نیز به «جان‌شوا یاقا» روزنامه‌نگار روسیه برای اثر «بین دو آتش» تعلق گرفت.

جایزه ادبی «اورول» به «الی اسمیت» رسید

رمان سیاسی را از سال ۲۰۱۵ با رمان «پاپیز» آغاز کرد. «اسمیت» خلق رمان «تایستان» را به عنوان آخرین اثر این مجموعه چهار کتابی در ژانویه ۲۰۲۰ آغاز کرد و آن را در آگوست به بازار فرستاد. این رمان مطالبی در ارتباط با همه‌گیری «کووید -۱۹»، آتش‌سوزی‌های جنگل‌های استرالیا، برگزیت و قتل «جورج فلوید» را دربرمی‌گیرد. «تایستان» برای کسب این جایزه با آثاری از جمله «پیرگون» نوشته «کلوم مک‌کن» و